

Columbia

Tidning för Columbia-konferensen.

Vol. IX *Rock Island, Ill., och Moscow, Idaho, Augusti 1908* No. 8

Frank Kelly The Jeweler Moscow, Idaho

För absolut säkerhet och 4 pro-
cents intresse insätt edra
besparingar i

First Trust Company

Skandinavisk Bank

H. MELGARD - KASSÖR

The First
National Bank of Moscow

Established 1885

Oldest and Largest Bank in
Latah County.

Every Accommodation Extend-
ed Consistent with Con-
servative Banking.

Troy Lumber & Manufacturing Co., Limited

TROY, IDAHO

Manufacturers of

Lumber, Sash, Doors, Mouldings, Interior Finishings, Bank and Store Fix-
tures, Fruit Boxes, Etc., Etc.

FIRST BANK OF TROY

—GENERAL BANKING—

Officers and Directors:

O. A. Johnson, President.
Jno. P. Vollmer, Vice President.
S. A. Anderson, Cashier.
T. J. Cooper, Ass't Cashier.
Oscar Larson. — Emil Nelson.

Capital fully paid	\$20,000.00
Surplus & Undivided Profits	6,000.00
Statutory Responsibility	20,000.00
Depositors' Security	\$46,000.00

Our Aim is to do our Best for our Depositors' Safety and Convenience

For any thing in the drug line

The Owl Drug Store

S. L. WILLIS Proprietor

Browne Block - Moscow, Idaho

Madison Lumber Co.

Dealers in all kinds of

Building Material

Coal & Wood. Moscow, Idaho

Model Stables

A. OVERBY — Proprietor

Feeding and Livery, Reasonably

Phone 511 Moscow, Idaho

SWANN & COFFIN

Dealers in

Fancy and Staple Groceries

Let us figure with you

Moscow Idaho

The Moscow Steam Laundry

Den enda Svenska Tvättinrättning i Palouse-distriktet

Agenturer:

Farmington, Garfield, Palouse, Colfax, Genesee, Troy, Kendrick, Juliaetta, Lenore, Peck, Culsesac, Kippen och Lewiston.

Endast första klassens arbete utföres.

C. B. GREEN. ÄGARE

Idaho—Washington
Light & Power Co.

R. HODGINS,

Druggist och Kemist.

Stort förlag af skol- och andra böcker samt utrustning för kontor och skolor. Nya Testamenten, Biblisk Historia, Kalekes m. fl.

MOSCOW. - - - - IDAHO.

Will E. Wallace

JUVELERARE och OPTIKUS

Opp. Post Office. - Moscow, Idaho.

The Cloak Store

J. V. Andrews, Prop.

Everything for Ladies Ready to Wear. Moscow's Only Exclusive Ladies' Store. (We cater to every Feminine Want.)

Main Street — next to City Hall

A. L. VROMAN & SON

PLUMBING AND HEATING CONTRACTORS.

610 S. Main Street, Moscow, Idaho.

DAVID and ELY Co. Ltd.

Moscow and Palouse.

The Store Where Quality Reigns Supreme.

We keep everything to Eat and Wear.

Scandinavian Clerks in all Departments.

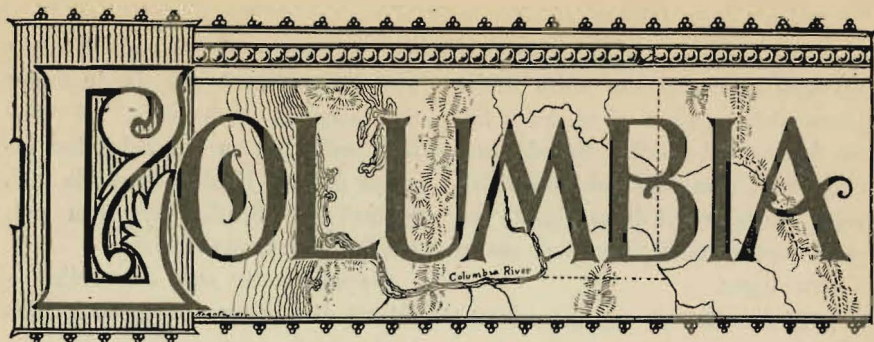
COLLINS & ORLAND HARDWARE CO.

General Hardware

MOSCOW, - - - - IDAHO.

A. P. Hegge, The Barber

South Main St., Moscow, Idaho.

Arg. IX.

Augusti 1908.

Nr 8.

Tillkomme ditt rike!

Komme, Gud, till oss ditt rike!
Komme det till fallen jord!
Hededomens mörker vike
inför ljuset af ditt ord!
Låt din kärleks strålar varma
fanna hela jordens rymd!
Skingra töcknet kring de arma,
för hvars ögon du är skymd!

Låt dem höra hur du bjuder
alla jordens barn till dig!
Låt när frälsningsbudet ljuder,
intet hjärta sluta sig!
O, låt folken till dig falla!
Deras motstånd öfvervinn!
Tröttna ej, o Gud, att kalla
dem i himmelriket in!

Låt en hvar, som lif har funnit
i sin Frälsare och Gud,
prisa dig, för hvad han vunnit,
gärna lyda dina bud,
villigt offra för ditt rike,
ödmjukt tro, hvad du har sagt,
älska varmt sin vilsna like,
tvingad af din kärleks makt!

E—K.

Sådd och skörd.

Landtmanen får alltid lof att
passa säningstiden. Dessutom är
det viktigt att betänka, hvilken säd
som passar bäst just för det förelig-
gande fältet. Endast då kan han

ha rätt att vänta en tillfredsställan-
de skörd, lön för sin möda och bröd
för sitt uppehälle.

Vi äro alla säningsmän. Den ene
sår på den andres hjärteåker godt
eller ondt. Ofta göra vi det utan
att betänka eller vänta den ena eller
andra skörden. I människolifvet
finns knappast något så ödesdigert
som detta tyvärr så tanklösa, rika
sående. Medbroder och syster, var
vaksam! Låt oss öfverväga, hvad,
huru, när och hvar vi så. Må vi ej
endast söka få händerna fulla af
frökorn och sedan blott kasta ut
dem huru och hvar som helst. Sän-
ningsmannen måste alltid ha ögonen
öppna. Många finna vi ock, som
endast så frökorn, förvillande lika
de ädla, men då de mogna — ja, då
är det blott näringssugande ogräs.
Aek, hvad den faran lurar nära in-
på oss. Men det är oss ock möjligt
att så verkliga ogräsfrön. Vi näm-
na t. ex. *misstankarna* och *misstyd-
ningarna* rörande dem, vi umgås
med. De skador och förgelser,
sådant åstadkommit, äro oräkneliga.
Dagligen finna vi mognade skörde-
fält med tusenfaldig frukt af dylik
sådd. Hänsynslöshet är ett annat

växtkraftigt säde, som såtts under årtusenden. Och se vi ej, huru fälten hvitna till skörd? Se på söndringarna i samhälls- och familjelifvet! Dessa äro af de vanligaste och mest fördärfvande frön, som sås ut i våra dagar.

Men det sås ock mycket af ädel säd bland oss. Må det äfven kunna sägas med sanning, att den sprides *genom* och *af oss*. Därför, låt framför andra ädla korn kärlekens frö få rum i ditt hjärta! Det är himmelskt hvete, hvarom Herrens ord talar. I ordet ligger den omskapande och bevarande kraften. Mottag då ordet, och ditt tal och din vandel skola bära vittne om, att du äger något af himmelriket inneboende i dig. Ditt lif blir helt och sant, en sådd på andra hjärtefält, hvilken aldrig skall felslå, ty det är lifvets frön, som sås ut. *Heligt allvar* är, hvad som behöfver få hemortsrätt bland oss. Låt oss så att säga importera det från bibelns heliga mark till våra egna hjärtan. Då skall ock den broderliga ansvars känslan, som bör finnas hos oss alla, få växtkraft. — *Hur* skola vi så? Rikligt! De stånd, som stå mera enstaka ute på åkrarna, finna sig ganska illa. Äro de däremot många, växa de liksom i kapp. Så ut ständigt, med fulla händer! Hoppas ock på skörd! Så dessutom alltid med glädje, ty din uppgift är från och för Gud. — *När* och *hvar*? Så, då du finner en åkerteg, ett människohjärta! Alltid äger det någon fåra för kornet, om du ock ej får se dess första och snara brodd. Gud behöfver kanske först nedmylla det

med nödens harf. Så, då du möter den sorgsna, nedtryckta, ett tröstens ord. Låt en himmelsk ton utgå ur din för himlen frigjorda själ. Sådant har förmåga att sätta andras hjärtesträngar i rörelse.

Uppgiften är stor och helig — låt oss då slutligen stanna inför den tanken och verkligheten, att vi, Guds barn, utgöra den goda säd, som Herren sår ut i världen. (Matt. 13: 24, 37 f.) Med denna bild framför mig, att jag i Herrens hand själf är ett sädeskorn, som han kan kalla godt, blir det mig allvarligt kärt och lätt att i ödmjukhet och troskraft tjäna "min Herre och min Gud" bland mina medåterlösta. Må han få en rik skörd för sin lada af och genom oss! Pred. 11: 6.

Grave.

Herrens ord — en dyrbar och ansvarsfull gåfva.

"Jag har gifvit dem ditt ord."
Joh. 17: 14.

Outsägligt både dyrbar och ansvarsfull var den gåfva, som lärjungarna fingo i sin Mästares ord. *Dyrbar* — ty han gaf dem däri sig själf. Han var ett med sitt ord. Än mer: han var Ordet, hvilket i begynnelsen var hos Gud och var Gud. Därför kunde han ock inför sin Fader säga: "Jag har gifvit dem *ditt* ord." Hans ord var i djupaste mening Guds ord. Ja så helt att han däri gaf Gud själf såsom gåfva. Större gåfva kunde ju icke gifvas. I den gafs allt: ljus och lif, frälsning och frid, helgelse och salighet. Kostelig var gåfvan. Men ock *an-*

svarsfull. Den kom med ett dubbelt kraf. Först det att blifva mot-tagen. Jesus kunde också gifva sina lärjungar det vittnesbördet inför sin Fader, att de i tro mottagit det ord han gifvit dem (Joh. 17: 8). Men med gåfvan följde därjämte krafvet att gifva äfven andra del af den. Det ansvaret lät Jesus sina lärjungar förstå och känna, redan då han under sina vandringar med dem sände dem ut i Galileens ängder med sitt ord. "Såsom du Fader har sändt mig i världen, så har ock jag sändt dem i världen." Och än ytterligare lade han dem och därmed sin församling i alla tider det ansvaret på hjärtat, då han efter sin uppståndelse gaf dem uppdraget att gå ut i världen och göra alla folk till hans lärjungar, att gå åstad och vara hans vittnen allt intill jordens ända. Lydiga det gifna uppdraget och trogna emot den mottagna, dyrbara gåfvans heliga ansvar gå apost-larna oförtöfvadt ut med Herrens ord — ut till båda judar och hedningar.

"Ut gå i all världen hans sändning-abud och vittna bland svärden och bålen om Gud, och vittna om honom — o, tröst i all nöd!
som död för vår synd blef genom sin död
en förstling till lifvet. Halleluja!"

"Lofvad vare Herren!" Ja så må vi väl jubla — vi som också fått höra det tröstefulla vittnesbördet om den korsfäste och uppståndne, vi som ock fått del af Herrens ords dyrbara gåfva.

Ja, när vår förhärligade Öfverste-präst nu förebedjande står inför sin Fader, kan han med tillämpning af ordet på vårt folk, på oss, på mig och dig säga: "Jag har gifvit dem ditt ord." Har du då rätt tänkt på, hvad du har i det goda Guds ord, som är dig gifvet? "Ditt ord är sanning", säger Jesus. Hans ord är *sanningens* ord om oss själva, om den sanne Guden, vår Fader i himmelen, om lifvet och döden och evigheten; vi kunna med trygghet anförtro oss åt det ordet, ty det leder oss rätt i en värld full af mörker och lögn, af irrbloss och villostigar. Herrens ord är *försoningens ord* om honom, som, för våra synders skull utgifven, i sin död är försoningen för våra och hela världens synder till förlåtelse och frid. Herrens ord är *lifvets* ord om honom som uppväckt för vår rättfärgörelses skull framburit lif och oförgänglighet i ljuset, ordet som, i sig ande och lif, kan föra från död till lif, kan omskapa och i sanning helga både enskilda och hela folk. Ja, från detta Herrens ord utgjuter sig öfver oss en hel flod af ljus, en fullhet af nåd, en outtömlig rikedom af välsignelse. Hvilken dyrbar gåfva!

Men ock huru svarsfull! Först ansvaret att för egen del taga emot den. "Den som icke mottager mina ord", säger Jesus, "han har en som dömer honom; det ord som jag har talat, det skall döma honom på den yttersta dagen." Men vidare också det ansvaret att i kärlek gifva gåfvan åt andra. Den talar till oss: "I hafven fått för intet; gifven för

intet." Gåfvan vill göra oss till varmhjärtade, offervilliga, förebedjande missionsvänner. Den gör oss ock därtill, om vi mottaga dess rika innehåll af tröst och frid, ljus och kraft, lif och salighet som vårt hjärtas skatt. Om och när vi så på frälsningserfarenhetens väg lärt oss att såsom Herrens ords rätta vänner rätt värdera det, då blifva vi ock sanna missionsvänner, lefvande, verksamma, brinnande, af Kristi kärlek tvingade att dela med oss af det goda vi fått. Då lära vi af vår himmelske Öfverstepräst att offra oss för andras frälsning och att bedja kärlekens förböner både för dem, som genom Herrens ord redan uttagits ur världen, att de må bevaras och helgas, och för dem som ännu ej mottagit gåfvan, att de må vinnas och föras till tro. — Känner manne du ditt ansvar? Och hvad gör du för att fylla det? Hvad gör du för att gifva Herrens ord särskildt åt de folk, där Herren ställt vår svenska kyrka med hennes missionsuppgifter? Tag, käre, den frågan med dig inför Gud, när du går in i din bönekammare! —

Herre vår Gud och Frälsare, låt ditt lifsord skapa och föröka tros- och kärlekslifvet och därmed det äkta missionslifvet i vårt folk, i våra församlingar, i våra hjärtan, i mitt hjärta! Hjälp oss en hvar att för egen del mottaga och så gifva åt hednafolken ditt ords kosteliga och ansvarsfulla gåfva. Amen!

Axel Broman.

* * *

En ifrig bön är en segrande bön.

Väckelse.

Jesus säger: "Om två af eder komma öfverens på jorden, hvilken sak det vara må, som de bedja om, skall den beskåras dem af min Fader, som är i himmelen." Matt. 18: 19.

Det är icke meningen att öfver dessa Jesu ord anställa någon betraktelse, utan att på grund af dem säga något om ofvanstående ämne. Vi såsom lutherska kristna tro ju på nödvändigheten af väckelse i andlig mening för alla som icke blifvit väckta och äro vakna. Kanske är där ingenting, som kristenheten behöfver så mycket i dag som väckelse; icke väckelsemöten, af människor tillställda, utan en sann, sund, djupgående, hela människan omfattande och genomträngande väckelse. Herrens ord säger ju ock på det bestämdaste: "Vakna upp, du som soffer." Vi se däraf att Herren vill det. Sålunda mötas här vårt behof och Herrens vilja. Nu vill Herren alltid göra oss godt, men ordet och erfarenheten visar, att han gör det helst på sina barns böner.

Och nu, dyre bedjande bröder och systrar i Herren, huru vore det att vi komma öfverens att göra just detta ämne till vårt särskilda böneämne? "Men när vi bedja", torde någon säga, "så bedja vi ju också om detta, en väckelse, ty vi bedja ju om själars frälsning." Ja, det är väl sant, men det är tyvärr ofta så att vi bedja om mycket, som vi sällan vänta att få. Om vi nu komma öfverens, enligt Jesu eget ord, att bedja om en väckelse och så

verkligen vänta att Herren skall höra oss och sända oss en väckelse från höjden, så torde resultatet blifva öfver all förväntan stort till Guds ära och många själars frälsning. Vi vilja icke bedja om några namn på sådana, som vilja vara med om denna öfverenskommelse, vi vilja icke upprätta någon namnlista. Gud känner sina bedjande barn och han är härvid lag den bästa bokföraren. Gud fylla alla de sina med ett rikare mått af sin Helige 'Ande!

M. L. L.

Sommar.

Se! sommar'n ler i härlig prakt
och ljufvligt solskensväder,
och Gud sig ter i nåd och makt
i allt, hvad marken kläder.
Och lyftes ögat mot det blå,
mot myriader stjärnor små,
försagd min tanke häpnar.

I hvarje blad och strå man spår
utaf din vishet finner;
och i det ringaste du går
dit mänskligt vett ej hinna.
Att tyda och förklara dig,
oändlige, man godt kan sig
en lönlös möda spara.

Du hafver dig dock för oss stor
i ordet uppenbarat
och sagt, att du är Fader vår,
och i din Son förklarar
en väg, och hur den vandra så,
att vi en gång dig hinna må
och evigt dig tillbedja.

En bergsbo.

* * *

Kristus hade fiender och förföljare,
och du skulle hafva idel välgörare
och vänner!

Thomas a Kempis.

Kyrkliga nyheter.

Pastor B. Westerlund i St. Paul, Minn., har antagit den från Union Park-församlingen i Spokane, Wash., erhållna kallelsen och tillträder den 1 oktober.

* * *

Under den senaste månaden har pastor S. D. Hawkins varit på missionsresa i British Columbia tillsammans med stud. Hjalmar Swanson. För nästa nummer torde pastor Hawkins meddela något om intryck och erfarenheter från denna resa. På grund af hans bortovaro har han icke kunnat lämna någon redovisning för konferensmedel i detta nummer.

* * *

Från La Conner. Utsikten från Pleasant Ridge är verkligen skön. Isynnerhet denna årstid. Vi som bo här ge allt för litet akt därpå. Vi behöfva att främlingar visa oss den. Vid foten en flere mil vid slätt böljande af rika skördar och fläckad af trädgårdar, som dölja trefna boningar. Och bortanför denna skogar, sjöar, öar, blånande höjder och glänsande hvita snöberg. En resande från en större stad i Michigan utropade gång på gång: "Denna stilla sköna dal har hänfört mig. Vetten I om att I hafven en ideal omgifning och lefven ett ideellt lif?" Ja, säkert veta vi ofta ej hur godt vi hafva det och tacka ej Gud därför.

"Det är så länge sedan *Columbia* berättade något från La Conner." Sådant får jag höra icke så sällan. Och jag erkänner att det är sant och att det är mitt fel. Ty något hän-

der ju äfven i denna "stilla sköna dal", i vårt "ideella lif".

Så firade vår ungdomsförening en mycket lyckad majfest i början af juni. Att den i år kom så sent, var krigsflottan skuld till.

Den 16—18 juni hade vi ett mycket uppbyggligt missionsmöte. Men därom berättar sekreteraren. (Tyvärr har han icke gjort det!—Red.)

Den 21 hade vi konfirmation. 5 gossar af 4 olika nationaliteter bekände vår gemensamma tro på vårt gemensamma språk.

Midsommardagen firades i det gröna under syföreningens ledning. Omkring 200 voro med och alla hade treffligt.

Frihetsdagen gick en hvar dit han ville. Många voro ute på sjön i olika sällskap. En del gingo till Mt. Vernon för att höra den berömda Seattle-predikanten Matthews.

Till den 9 juli hade A. J. Johnsons inbjudit syföreningen på e. m. och ungdomsföreningen på kvällen. Det förra mötet blef eget i sitt slag därigenom att det förvandlades till ett surpris på prästfrun-organistensångledaren. Mr O. C. Campe höll ett mycket vackert och erkänsamt tal. Mrs Peter Swanson öfverlämnade en gåfva på närmare \$60.

Pastorn och hans dotter hålla församlingsskola fyra dagar i veckan. Det är ej lätt att samla de spridda barnen. Därför har ingen sådan skola hållits på flera år. Därför besökes den ej så allmänt som den borde. Insåge föräldrarna dess betydelse, skulle de ej försumma att sända sina små, äfven om det ej kan ske utan besvär. Godt är i alla fall att några få vara med.

G. A. Anderson.

Astoria, Ore. Pastor Rydquist har resignerat från den svenska församlingen här. Han innehar kallelse från den nybildade engelsk lutherska församlingen. Denna församling har beslutat att bygga ny kyrka på sin vackra och välbelägna egendom nere i staden. Den lilla kyrkan eller kapellet, som redan finnes där, har länge varit för liten för den ständigt växande söndagskolan. Vi tänkte att få den nya kyrkan färdig till konferensmötet, men måste uppgifva den önskan.

Pastor Cornell från Braddock, Pa., väntas hit i dagarna för att tillbringa sina sommarferier på kusten och hjälpa till i missionsarbetet i och omkring Astoria.

Makarna Matt och Lovisa Nyland firade nyligen sitt silfverbröllop i kretsen af sina släktingar och vänner. Deras 25-åriga äktenskap har varit lyckligt, ty deras hem är en plats "där goda andar gästa". Det har välsignats med 6 barn, af hvilka trenne lefva. Dottern Alema har varit söndagsskolföreståndarinna här i församlingen i åtta års tid. Sonen Carl är söndagsskollärare i den engelska församlingen och dottern Esther är dess orgelnist. Såsom samfund få vi glädja oss öfver de hem, där barnen växa upp i tukt och Herrens förmaning och få lära sig att deltaga med i församlingsverksamheten från ungdomstiden.

Vi hålla nu på att göra förberedelser för det stundande konferensmötet, och vi motse det med glädje. Till konferensens pastorer och andra, som önska företaga en resa

till själfva kusten i sammanhang med mötet, säga vi ett hjärtligt välkommen.

* * *

Moscow. Under vår bortovaro har verksamheten inom församlingen regelbundet fortfarit under stud. Hjalmar Swansons trogna ledning. Blott en söndag, den 12 juli, var församlingen "vakant".

I juni månad höll stud. Swanson fyra veckors skola. 34 barn besökte den och de voro punktliga och flitiga.

Midsommardagen hade församlingen en trefflig och lyckad utflykt i det gröna.

Föreningarna ha hållit sina sedvanliga möten, men vi ha ej hunnit göra oss närmare underrättade om dem.

Pastor Sandström säges ha varit här i slutet af juni månad för att samla medel för immigranthemmet i New York.

Dagen efter vår bortresa eller den 19 maj utröstades krogarna ur vår goda stad med 814 röster mot 392, en verkligen storartad majoritet. Den 5 dennes är krögarnas domedag i denna stad! Må de sedan för all framtid hållas härifrån.

Söndagen den 19 juli voro vi hemma igen och fingo fira gudstjänst tillsammans med vår kära församling. I förening med högmässogudstjänsten frambars mr och mrs Carl F. Andersons nyfödda dotter till Herren i det heliga dopet, hvarvid hon erhöll namnet Clarice Evelyn.

Kl. 1 samma dag firades begrafning. Då jordades stoftet af yng-

lingen Per Johan Persson, en son till mr och mrs P. J. Persson. Den unge mannen var på arbete i trakten af Kennewick, Wash., och gick på e. m. den 16 juli att bada i en konstbevattningskanal. En i närheten befintlig person hörde honom plötsligen uppgifva ett nödrop, och seende åt det hållet, såg han den badande sjunka för att aldrig mera komma upp med lifvet. Den så sorgligt omkomne var 20 år, 11 månader och 22 dagar gammal. Herren tröste och hugsvale de sörjande föräldrarna och syskonen. — Denna händelse talar sitt tysta men mäktiga språk om nödvändigheten för ung såväl som gammal att vara redo, när Herren kallar. Vi ha inte fått kontrakt på lifvet för någon viss tid. "I dag är den behagliga tiden, i dag är frälsningens dag." Lycklig hvar och en, som aktar härfpå och mottager den erbjudna frälsningen! Uppskof är farligt.

Konferensmöte.

Columbia-konferensen kallas härmed att enligt beslut vid förlidet årsmöte sammanträda till allmänt missionsmöte i den första lutherska församlingen i Astoria, Oregon, torsdagen den 27 augusti 1908. Mötet öppnas kl. 8 e. m. med konferenspredikan af ordföranden, pastor N. J. W. Nelson. Pastor C. J. Renhard inleder den allmänna diskussionen öfver ämnet: "Läroämbetet i församlingen." Han föreläser äfven inför pastoralkonferensen.

Gustaf E. Rydquist, sekr.

* * *

Green Lake. Vår söndagsskola frade midsommarfest den 28 juni i den nya kyrkan. Och änskönt kyrkan ej var färdig, utan både dörrar och fönster saknades, var det dock högst angenämt att få vara samlade i det med löf och blommor prydda templet.

Vår kvinnoförening, som arbetat så troget, har förutom \$100, som den skänkt till kyrkan, också köpt stolar, hvilka skola användas för undervåningen.

Många af våra skandinaver, som bo i denna del af staden, hafva varit oss behjälpliga i arbetet, och vi vi hoppas att de snart skola förena sig med vår församling. Bethaniaförsamlingen i Green Lake har blifvit ett hem, där många hungrande och törstande evighetsvandrare får möta Jesus, och liksom Maria fick sitta vid Mästarens fötter och lyssna till hans ord, så erbjudes oss samma tillfälle nu.

En liten by Bethanien,
dit Jesus ofta gick.
Där hade syskon tre ett hem,
där var för Jesus rum.

* * *

British Columbia. Här ofvan omtalas, att pastor Hawkins är på missionsresa i B. C. tillsammans med stud. Swanson. Just nu kom från pastor H. ett bref dateradt i Phoenix den 20 juli. Vi tillåta oss göra följande utdrag:

”Stå just färdiga att lämna Phoenix. I går kväll hade vi en samling på 75 @ 100 personer, den största hittills. Kollektorna i går belöpte sig till \$14.85. Reseomkostnaderna till dato äro mer än be-

talda. De sista två dagarna har jag förrättat 10 barndop här och i Greenwood. Äfven för dessa hafva gifvits frikostiga ersättningar.

I dag resa vi till Grand Forks, B. C., i morgon till Oroville, Wash., onsdag till Penticton, B. C., torsdag till Enderby, B. C., och fredag till Mabel Lake, där vi stanna öfver söndagen, hafva gudstjänst och nattvardsgång.

Min tanke är, att en pastor borde med allra första stationeras i denna del af B. C. Låt oss inte vänta längre med att kalla någon hit. Här är stort behof af verksamhet.”

* * *

Seattle. Dorkas-föreningen höll sin vårauktion den 12 juni. Den var efter omständigheterna väl lyckad. Föreningen har under första halfåret samlat öfver \$250.

Pastor C. T. Sandström har varit här i staden och upptagit subskription för immigranthemmet i New York. Under de tre veckor, som han var här, subskriberades \$669. Pastorn predikade för oss fyra gånger under tiden.

Årets konfirmation ägde rum den 14 juni. Klassen bestod af tio barn, sex gossar och fyra flickor. Sju af dem läste på svenska och tre på engelska språket. Texten för konfirmationstalet var 2 Tim. 3: 14—17 och ämnet var: ”Blifven vid Guds ord.” Stunden var högtidlig och uppväckte många ljuftva minnen från svunna dar. Vår konfirmation är af stor betydelse och borde blifva till mycken välsignelse. Man klandrar från vissa håll löften, som gifvas, men där lofvas ju ingenting

mer än hvarje sann luthersk kristen bör hålla, antingen man lofvat det offentligen eller ej.

Söndagen den 21 juni gingo de nnga konfirmanderna fram till Herrens heliga nattvard åtföljda af en stor skara både yngre och äldre. Det är ett stort glädjeämne att få se så många vid Herrens bord.

Midsommardagen frades med en stor konsert i kyrkan. Ett utmärkt godt program presterades. Omständigheterna gjorde, att där var ej så mycket folk, som önskligt varit. Festtalet hölls af mr Egard, hufvudredaktören för Pacific-Tribunen. Han talade om midsommardagen och dess betydelse. Bland annat sade han, att Sverige har icke någon fjärde juli eller frihetsdag, ty Sverige har alltid varit ett fritt land. Han påpekade ock den stora betydelse, som den kyrkliga verksamheten har, när det gäller att vidmakthålla svenska språket och den rätta svenskheten i vårt adoptivland. Ja, lefve svenska språket, lefve den äkta, sanna, goda svenskheten! Men framför allt lefve den rätta, sanna, allvarliga, djupgående svenska lutherska kristendomen!

* * *

Från British Columbia. Hvar finnas ej svenskarna! Äfven hit upp i högan nord, bland klippbergens kullar och dalar i det naturvilda British Columbia, ha de trängt sig in, flerstädes i stora kolonier, och huru skola vi kunna bringa Guds ord till dem? Ja, det är den missionserande Columbia-konferensens missionsfråga. Den har tidtals sändt predikanter, som genomrest

vissa delar af fältet, och i sommar har den kallat en studerande ifrån St. Peter, Minn., som i sällskap med pastor S. D. Hawkins genomreser dessa bygder för att se, "huru landet är beläget" och hvad framtid vår kyrka kan hafva här. Och torde det då intressera *Columbias* läsare att höra några af våra intryck från missionsarbetet här.

Först besöktes Nelson, B. C., — "the capital of the Kootenais" — och här hölls 4 gudstjänster. Här funno vi omkring 25 svenska familjer, och många voro tacksamma för besöket och önskade, att vi snart måtte komma igen.

I Rossland funno vi ett 50-tal svenska eller svensktalande familjer förutom många ungarlar. Skulle det ej vara ett fält att arbeta på? Här höllo vi gudstjänster i en metodistkyrka. Många önskade, att svensk pastor kunde anställas ibland dem, så att deras barn måtte få kristendomsundervisning och de själva få gudstjänster, ty de engelska kyrkorna fråga få af dem efter att besöka.

Greenwood — den lär visst ha varit grön en gång, men numera har röken från en "smelter" gjort den kringliggande skogen så torr, att platsen hellre borde heta "Drywood" — har ej så många svenskar, men äfven här träffades ett dussin svenska familjer, och ett möte, som hölls i ett skolhus, var ganska väl besökt. — Ifrån Greenwood fortsatte vi till fots, på gammalt apostoliskt vis, till Phoenix, och detta gaf oss god gymnastik, ty Phoenix lär ligga omkring 2,400 fot högre än

Greenwood. I Phoenix borde en församling kunna stiftas i en snar framtid, om pastor funnes, som kunde gifva dem besök. Här höllo vi två möten i en "Scandinavian Hall", och vid det ena voro så många närvarande, att bänkar måste inbäras för att få sittplats för alla.

Ifrån dessa platser bär nu vägen igenom Okanagon Valley till Mabel Lake, där vi redan ha en liten församling, samt därifrån till Revelstoke och kringliggande bygder. Mera därom en annan gång.

Låt oss nu fråga: hvad behöfs för att bedrifva verksamheten här uppe? Folket är här, det *vill* hafva Guds ord ibland sig — men *arbets* fattas! Många säga: "Det är underligt, att vi ej kunna få pastor här, såsom de hafva på alla andra platser." Kunde pastor stationeras här uppe, borde blomstrande församlingar kunna uppstå på många platser — så synes det oss åtminstone.

Det är mycket skönt och upplifvande att missionera i sådana bygder som British Columbia. Klimatet är utmärkt, naturen är rik och omväxlande i sin vildhet, och bergen, de höga vrotsande bergen, stå på vakt öfver allt. Huru skönt är det ej att efter en mödosam dag få sätta sig vid en liten lekande bergsström och blickande uppåt de höga bergen, som stå så tryggt skyddande omkring oss, minnas sångarens ord och Herrens löfte: "Bergen må vika och högarna falla, evig min nåd och min trofasthet är!"

Hjalmar.

Ett missionsmöte i Portland-distriktet.

Missionsmöten hafva hållits i distriktets utkanter, nämligen i Marshfield och östra Oregon. I Marshfield hölls missionsmöte den 22—24 maj. Resan till och från denna plats anses såsom hardt när odräglig. Men det beror mycket på vanan och under hvilken årstid man företager resan. Den som är van att färdas å snälltåg med nutidens alla bekvämligheter till sitt förfogande tycker nog icke om en sådan resa, men en pastor i Columbia-konferensen får vänja sig vid både ett och annat under sina missionsresor. Denna gång reste Portland-distriktets pastorer sjövägen till Marshfield. Vädret var vackert, hafvet var lugnt och resan gick fort. Sjösjukan är ju icke så treflig, men filosofiskt sett kan man njuta äfven af den, om man lider, såsom en af bröderna gjorde, och som han uttryckte med orden: "Sjösjukan är den hälsosammaste sjukdom, jag vet."

Missionsmötet började fredagskvällen den 22 maj med högtidlig högmässogudstjänst. Pastor Renhard höll predikan öfver 2 Mos. 20: 20, och pastorerna Tolin och Rydquist tjänade såsom liturger.

Följande dag fortsattes mötet från kl. 10 f. m. till kl. 4:30 e. m. med en liten rast vid middagsstunden. Pastor Tolin började med en kort predikan öfver Ps. 103 och morgonbön. Därefter följde den allmänna diskussionen öfver Rom. 8: 12—17, ämne: "Några af de hufvudsakligaste kännetecknen på Guds

barn och världens barn”, inledd af pastor Rydquist.

Söndagen den 24 fortsattes och avslutades detta missionsmöte. På förmiddagen hölls högmässa, skrift och nattvardsgång. Pastor Renhard höll skrifttalet öfver Joh. 16: 24 och pastor Tolin höll högmässopredikan öfver dagens predikotext med ämne: “Enigheten i tron”. På eftermiddagen hölls gudstjänst i North Bend, då de besökande pastorerna höllo korta predikningar. På kvällen kl. 8 hölls engelsk gudstjänst i vår kyrka i Marshfield med skrift och nattvardsgång. Pastor Rydquist höll skrifttalet. Efter nattvardsgången gaf pastor Renhard tänkespråk, och detta så trefliga missionsmöte avslutades.

Församlingen i Marshfield är liksom afskild från de öfriga i konferensen, och det är sällan den får några missions- och konferensmöten, men så uppskattas de dock så mycket mer. Pastorn där får icke heller tillfälle att så ofta umgås med bröderna och därför är ett sådant besök af ämbetsbröder säkerligen en uppmuntran för honom. Allt detta uttrycktes både i ord och handling under vårt besök i Marshfield.

Resan tillbaka gjordes “landvägen”. Men det besynnerliga är, att då man far landvägen till eller från Marshfield får man färdas med ångbåt styckvis. Man får nämligen färdas både med ångbåt, “stage” och järnväg unden den resan. Men så är den ock underhållande.

Missionsmöte hölls i Gooseberry eller östra Oregon den 22—24 juni. Referenten öfver missionsmötet i

östra Oregon förlidet år gaf en utförlig beskrifning öfver både resan och missionsfältet därute, och därför vilja vi förbigå detta nu. Till detta möte kunde blott tvenne af distriktets pastorer komma, nämligen Renhard och Rydquist. Därför var det som vid gudstjänsterna, antingen Renhard och Rydquist eller Rydquist och Renhard som predikade för omväxlingens skull. Vid vår ankomst till Douglas på måndags e. m. var en af våra församlingsmedlemmar oss till mötes och skjutsade oss till sitt hem. På kvällen höllo vi engelsk gudstjänst i ett skolhus. Många kommo tillstädes att höra Guds ord. Påföljande dag åkte vi till Gooseberry kyrka. Hvad skulle våra stadsbor eller farmare i de östra staterna säga, om de skulle färdas 25 mil till kyrkan? Jag tänker alltid på Gooseberry-boarna, när jag hör klagan öfver för lång väg till kyrkan. En familj åkte 31 mil denna tisdagsmorgon för att komma med till detta missionsmöte, och de voro där när vi började kl. $\frac{1}{2}$ 11. Missionsmötet började med skrift och nattvardsgång och många, både unga och gamla, deltog med vid nattvardsfirandet. På e. m. hölls allmän diskussion öfver ämnet: “Rättfärdiggörelsen.” Följande dag firades engelsk gudstjänst på förmiddagen och ungdomsfest på eftermiddagen. Vid ungdomsfesten deltog många utaf församlingens ungdom med deklamation och sång.

Herren välsigne sitt ords utsäde både här och där till många själars frälsning.

Gustaf E. Rydquist.

Ett viktigt spörsmål

eller

Hur ställer du dig gent emot Guds församling?

AF C. SOLOMONSON.

Forts. fr. föreg. n:r och slut.

“Gack till en ‘justice of the peace’,” sade några af våra vänner, “det är det allra lättaste; och sedan ska’ vi ställa till ‘surprise’ på er.”

“Nej”, sade min fästmo, “vi äro väl inga turkar eller hedningar heller! Vi ska’ väl ätmistone gifva oss på ett kristligt vis. Hvad skulle annars far och mor säga, då de finge höra det?”

Så tyckte jag med. Men någon svensk präst fanns inte, utan vi måste gå till den engelske prästen. Ja nog blefvo vi lagligen vigda, och lyckliga hafva vi sedan varit — men inte var det som den vigseln, där brudparet håller i ringen och lofvar att älska hvarandra i lust och nöd. Vi kände båda, att det varit mycket högtidligare, om vi fått blifva vigda enligt vår egen kyrkas ordning.

Kort efter vårt bröllop anlände en snäll och aktad familj till staden från någon annan plats i östern. Hustrun var en stilla gudfruktig kvinna. De hade ett litet barn, några veckor gammalt. Vi voro bland de första, som blefvo bekanta med familjen. En afton kom han till mig ganska sent med en mycket bedröfvad och upprörd syn. Han hade knappast hunnit öppna dörren förrän han frågade:

“Finnes det någon svensk luthersk präst i staden?”

“Nej, det gör det nog inte”, svarade jag. “Men hvad står på?”

“Jo”, svarade han, “vårt lilla barn är sjukt och läkaren säger att det kan icke lefva tills i morgon. Min hustru är alldeles ifrån sig, ty barnet är inte döpt.”

“Lugna dig lite”, sade jag, då jag såg hans upprörda sinnesstämning. “Någon präst finnes tyvärr inte, men ni kan väl gifva barnet nöddop.”

“Ja visst”, svarade mannen, “men hvem skall göra det? Kanske ni skulle vilja komma och döpa vårt döende barn?”

Nej, det kunde jag då inte, ty något sådant hade jag aldrig varit med om, fastän jag visste, att det var tillåtet i sådana fall. Så kom jag att tänka på en äldre kristen kvinna, som var liksom en andlig moder bland svenskarna i staden. Jag lofvade att gå efter henne och föra henne till hans hem i hopp, att hon skulle vilja gifva barnet nöddop.

Denna kvinna var en, som hade sin lust uti att hjälpa de nödställda. Hon följde villigt med för att, såsom hon sade, göra hvad hon kunde. Det blef en riktig högtidsstund i det lilla hemmet. Föräldrarna blefvo så glada öfver att deras lilla barn icke behöfde dö utan att det först genom nya födelsens bad hade blifvit upptaget i Kristi och hans församlings gemenskap.

På hemvägen anmärkte jag till kvinnan:

“Det är då allt för illa, att vi icke hafva en svensk pastor i vår stad.”

“Ja, det må du sannerligen säga”, svarade hon, “men hvems är skulden, att vi icke ha någon?”

“Det är visst inte min”, svarade jag, “ty när frågan var uppe, var jag inne för att vi skulle stifta församling.”

“Var du verkligen det? Men du sade ju icke ett ord för att befrämja saken. Hade endast ett par eller tre af eder män, I, som sägen eder tro på Gud och hans församling, talat några ord för saken och tagit litet intresse i den, så hade vi i dag haft både församling, kyrka och präst och vårt folk hade icke behöft vara såsom “får utan herde”. Jag kan icke få för mig annat än att skulden till vår sorgliga belägenhet delvis hvilar på dig.”

Det var ganska peska piller, men jag måste dock medgifva, att hon hade rätt.

Några dagar därefter dog barnet. En engelsktalande präst förrättade begrafningen. De stackars föräldrarna, som varit här i landet endast en kort tid, förstodo endast litet af de tröstens ord pastorn talade till dem. Icke heller kastade han, såsom vi äro vana vid, de tre skoflarna mull på kistan. Icke blott föräldrarna utan många andra bland oss kände det tomt och ödsligt vid denna likbegängelse. Vi kände, att det var någonting, som fattades. Det blef ett uppvaknande bland folket, och vi började förnimma, att det icke gick så bra i längden att lefva utan Guds församlings gemenskap.

Det dröjde icke heller länge förrän pastorn, på vår enträgna begäran, åter besökte oss, och nu blef församling i laga ordning stiftad. Kyrka byggdes och pastor kom hit. Nu

hafva vi en blomstrande församling och jag tror att den varit till stor välsignelse för hela vårt folk på denna plats.

“Men”, inföll Carl August, “är det icke ett förskräckligt arbete och stora utgifter att tillhöra en församling, särskildt då man skall, såsom du synes göra, taga en ledande del i arbetet?”

“Jo visserligen”, svarade hans vän, “det blir nog både arbete, bekymmer och uppoffring. Vår erfarenhet har dock varit, och både jag och min hustru hafva varit med ifrån början, att vi icke haft så stor glädje och välsignelse af något arbete, som vi utfört, eller några penningar, som vi utgifvit, som af det vi uppoffrat för Guds församling. Samma vittnesbörd afläga också våra vänner i församlingen.”

Detta är nu en stor lång historia, som jag talat om för dig. Om du så önskar, skall jag i korthet angifva de viktigaste orsakerna hvarför jag sätter så stort värde på att få vara medlem i Kristi församling och deltaga i dess verksamhet.”

“Ja”, svarade Carl August, “det är just dessa orsaker jag önskar höra.”

“För det första tillhör jag församlingen för att blifva frälst och salig.”

“Men det kan man blifva utan att vara medlem i någon församling”, svarade Carl August. “Du håller väl aldrig fast vid den där satsen, som de plägade skrämja oss med i gamla tiden: ‘Extra ecclesia nulla salus’, eller hur det nu var. Det skulle i alla fall betyda, att den

som inte tillhör församlingen, kan icke blifva frälst.”

“Enligt hvad jag kan finna af Guds ord och erfarenheten, innehåller den satsen en stor sanning så väl som en farlig lögn”, svarade Per Johan.

“Det förstår jag inte”, svarade Carl August. “Huru kan en sats vara både sanning och lögn på samma gång?”

“Jo”, svarade hans vän, “det går ganska lätt för sig. Om något särskildt samfund, såsom t. ex. den romersk katolska kyrkan tillämpar denna sats uteslutande på sig och säger, att alla, som icke tillhöra just detta samfund, blifva förtappade, då blir satsen en farlig lögn. Enligt Guds ord måste vi medgifva, att människor kunna blifva frälsta genom tron på Jesus i det ena kristna samfundet så väl som det andra. Men om vi med ordet ‘kyrka’ förstå hela kristenheten på jorden, så innehåller satsen en mycket allvarlig sanning, ty utom Kristi kyrka eller kristenheten på jorden finnes, så långt vi veta, ingen frälsning.

Det är ju genom nådemedlen, Guds ord och de heliga sakramenten, som den Helige Ande verkar på människornas hjärtan till deras frälsning och salighet. Guds ord säger tydligt: “Af nåden ären I frälsta genom tron”, Ef. 2: 8, 9, och vidare står det i Rom. 10: 17: “Så är tron af predikan och predikan af Guds ord.” Dessa heliga nådemedel finnas endast inom kyrkan, ty Gud har uppdragit åt henne att vårda och förvalta dessa medel till människors frälsning och salighet.”

“Allt detta medgifver jag gärna”, svarade Carl August, “men jag ser icke, hur det kan tillämpas på medlemskapet i den lokala församlingen, ty det gäller ju kristenheten såsom ett helt. Jag kan väl utan att vara medlem i någon särskild församling bruka nådemedlen till frälsning och salighet?”

“Det är”, sade Per Johan, “en grundsats, som är ganska allmänt antagen, men som enligt min öfvertygelse är alldeles grundfalsk.”

“Hvad bevis har du på det påståendet, att detta är en falsk grundsats?”

“Samma grundsats gäller här som i det borgerliga samhället. Kan en person, som icke har sitt hem på någon viss plats, åtnjuta sina medborgerliga förmåner och rättigheter? Nej, säger lagen, den som icke har någon viss plats såsom sitt hem, har icke rösträtt, och han förlorar alla förmåner och rättigheter, som följa med rösträtten.

Så också i Kristi kyrka. Om du vill vara en rätt och sann medlem i den allmänna kyrkan, så måste du vara medlem i någon lokal församling, ty det är endast genom denna du kan fullgöra dina plikter och åtnjuta dina förmåner och rättigheter i den allmänliga kyrkan. Jag har dock ett annat bevis, som är mera kraftigt bindande än det nu anförda.”

“Hvad månede det vara?” frågade Carl August.

“Jo”, sade Per Johan, “Jesu eget ord.”

“Men”, invände hans vän, “det står ju ingenstädes i Guds ord att

man skall tillhöra församlingen?"

"Icke just med så många ord", medgaf Per Johan, "men Jesus säger dock det som betyder alldeles detsamma. På ett ställe (Matt. 10: 32) säger han: "Därför hvar och en som bekänner mig inför människorna, honom skall ock jag bekänna inför min Fader, som är i himmelen."

På ett annat ställe (Luk. 11: 23) betygar han: "Den som icke är med mig, han är mot mig, och den som icke församlar med mig han förskingrar."

I Ebreerbrevets 10: 24, 25 gifver aposteln de kristna denna förmaning: "Låtom oss oryggligt fasthålla hoppets bekännelse och låtom oss akta på hvarandra för att upplifva till kärlek och goda gärningar, icke öfvergifvande vår egen församling, såsom somliga hafva för sed."

"Ja, de där bibelspråken känner jag nog till", sade Carl August, "men där talas det ju om att bekänna Kristus och icke om att tillhöra församlingen."

"Jag har dock", svarade Per Johan, "kommit till den vissa öfvertygelsen, att man icke rätteligen kan bekänna sig till och tjäna Herren Jesus utan att tillhöra hans församling, då man har tillfälle därtill."

"Huru så?" frågade Carl August. "Det förstår jag inte."

"Låt mig åter taga en bild", sade Per Johan, "för att visa hvad jag menar. Du minnes att vi ofta, innan vi lämnade det gamla landet, talade om Amerika och huru bra vi trodde det skulle vara här och att vi skulle resa hit. Många af våra kamrater skrattade åt oss och tänk-

te, att vi menade nog inte så mycket med vårt tal, och att vi till slut ändå skulle tycka bäst om det gamla landet och stanna kvar där. Men när vi packade våra koffertar och gifvo oss i väg, då bekände vi med denna handling vår tro på det nya landet; då sågo våra vänner, att vår tro bestod icke blott i tomma ord utan i verklig öfvertygelse, på hvilken vi ville bygga vårt hopp om framtida lycka och välgång.

Så förhåller det sig också med vår ställning till Kristus och hans rike. Så länge vi stå utanför hans församling, kunna människorna med rätta sätta ett frågetecken efter vår vackra muntliga bekännelse, men förena vi oss med församlingen och blifva trogna och verksamma medlemmar i densamma, så aflägga vi därmed en trosbekännelse, som icke kan jäfvas. Då vi äro flitiga uti att bruka Guds ord i våra hem, flitiga uti att bevista gudstjänsterna och uti att gå till nattvarden; då vi hafva vår lust och glädje uti att arbeta och uppoffra för Kristi rikssak; då vi göra detta, vittnar hela vårt lif inför våra barn och inför våra medmänniskor, att vi verkligen tro på Herren Jesus och den instiftelse han gifvit oss till vår frälsning och salighet."

"Det var då fasligt, hvad du har blifvit klyftig och bibelsprängd!" utropade Carl August. "Jag måste också medgifva att du har rätt uti hvad du säger, fastän jag aldrig kommit att se saken från den sidan."

"Jag tror, därför talar jag", svarade hans vän. "Om jag kan öfver-

bevisa dig om att det är din plikt och förmån att gå in i församlingen, så är jag viss på, att du också skall göra det; och då vet jag, att jag gjort både dig, dina barn, församlingen där du bor och hela ditt samhälle en stor tjänst."

"Ja", svarade Carl August efter en stunds begrundande, "öfverbevisat mig har du nog, och så snart jag kommer hem, skall jag också gå till pastorn och begära inträde i församlingen."

"Då du gör detta", sade hans vän, "så gif först ditt hjärta helt åt Herren, och du skall få se, att han skall välsigna dig och hela ditt hus. "Var trofast intill döden, så skall jag gifva dig lifvets krona", säger Herren."

Så sade de båda vännerna hvarandra "god natt" och gingo till hvila.

"Ack, Herre! hör min röst,
du är min enda tröst;
befrämlja Kristi rike,
och satan dädan vike;
låt mig en lem där vara,
den du vill själf försvara.

Att tjäna dig en dag
för mig har mer behag,
än all den fröjd och ära,
som världen kan beskära.
Det hus jag sällast aktar,
där man ditt ord betraktar.

Du är min sol i köld,
i strid är du min sköld;
min tro kan du upptända,
allt ondt ifrån mig vända,
mig nåd och ära gifva
och låta salig blifva."

* * *

Den, som längtar efter kärlek,
måste lära sig att älska.

I midsommartider.

Skönt lyser solen i midsommartider. Varma och blida smeka dess lifgifvande strålar den nyvaknade jorden, som ånyo klädt sig i sin skönaste högtidsskrud. Svala och milda sväfva de lätta vindfläktarna, och skogen susar sin gamla, kära melodi om sol och ljus, glädje och lycka i midsommartider. Lämna därför nu de dystra tankarna bakom dig, du lilla människobarn! Träd fram ur den mörka skuggan och ut i det strålande solskenet och se, att världen är ljus och skön! Kanske har du tyckt dig skönja ett moln vid horisonten af din lefnadshimmel och i fruktan därför endast blickat mot den mörka punkten, förgätande det omätliga ljus, som från alla andra håll nedfaller öfver dig. Vänd dig från det mörka till det ljusa och se, hur det lilla, mörka molnet gör det ljusa ännu ljusare, det sköna ännu skönare, och ditt lif ännu rikare. Kanske saknar du de flydda midsommardagarna i hemmet där långt, långt borta, då "mammans lille gosse" och "mors lilla flicka" bundo kransar för att pryda sin lilla majstång med! Men, kära du, inte skall det smärta dig. Gläd dig i stället, att du äger så rika minnen! På den plats, där du eller jag framlefde lyckliga barnaår, där knoppas nu en ny generation. På samma sätt, som vi lekte och fröjdades, stoja också nu små guldlockiga, blåögda älsklingar. Med knubbiga händer formande otympliga bokstäfver meddela de dig, att de satt upp en flaggstång och att "när du kommer hem, skola vi hissa upp

flaggan." Inte kan du väl nu längre tänka mörka tankar. Kanske har du en gång i barnslig längtan sträckt dina små armar uppåt, bedjande: "Gif mig solen!" Bed då så ännu! Gif mig sol och ljus! Du vet väl, att det, som vi älska, komma vi att likna. Älska sanningen och ljuset! Tro ej, att du, därför att du möjligen länge dvalts i sorgens dystra bostad, skulle höra hemma, där moln och skuggor skymma sol och ljus! Nej och tusen gånger nej. Vi höra alla hemma, där lyckans sol strålar ljus och varm, och där glädjens blomster smycka banan. Därför, älska ljuset, sök ljuset, och du skall finna, hur de mörka fläckar, du tyckt förmörka din syn, försvinna som dimman för den uppgående midsommarsolen, hvars lifgifvande strålar lysa in i hvarje vrå af ditt hjärta, skänkande dig ljus, frid och harmoni.

ALMA N—N.

Ett märkvärdigt sammanträffande.

En köpman i New York, en söndagsskollärare, uppmanades en gång att hålla ett tal, medan han var på ett besök i västern. Han svarade på uppmaningen: "Jag vill berättas för er en historia om en figgargosse. — En vacker söndagsmorgon gick jag ut för att uppsöka några nya lärjungar för min klass. Vid ett gathörn träffade jag på en barfotad gosse, utan rock och mössa, otvättad och okammad. Jag frågade honom, om han ville komma till skolan. "Nej, herre", blef det korta svaret. "Men det borde du allt gö-

ra", sade jag vänligt till honom. "Hvarför då?" frågade han. "Emedan vi lära gossarna att blifva snälla." — "Men jag önskar icke blifva snäll." — "Vill du inte blifva snäll?" frågade jag allvarligt. "Hvarför inte?" "Emedan jag är hungrig." "Kanske du inte fått någon frukost i dag?"

På hans nekande svar köpte jag några mjuka bröd och gaf honom. Den aptit, hvarmed han förtärde dessa, visade att han verkligen var hungrig. Då han slutat, köpte jag ytterligare några, hvaraf han förtärde blott en del. Då jag sedan frågade honom, om han ville följa med till söndagsskolan, svarade han: "Ni har varit så god emot mig, att jag gärna vill följa er öfverallt. Vänta blott ett ögonblick! Jag vill gå till min fattiga moster, som jag bor hos, med det som är kvar, sedan skall jag gå med er."

Då han kom tillbaka, gingo vi till skolan. Han hade aldrig varit i en sådan förut. Med en skola föreställde han sig en plats, där gossarna finge stryk. Då han nu till lärarinna fick ett ungt fruntimer, som behandlade honom mycket vänligt och ej sade ett ord om hans dåliga kläder, blef han mycket förvånad. Han blef sedan en särdeles ordentlig lärjunge. För alla gossar, som han kände, talade han om skolan och öfvertalade många af dem att besöka densamma.

Ungefär två år senare skickades ett antal gossar till västern och fingo anställning hos åkerbrukare. Ibland dem var ock min gosse. Jag fick ofta underrättelser om hans väl-

befinnande och hans goda uppförande. Under de senaste åren har jag dock icke hört något ifrån honom, men jag tviflar ej det minsta på att det går bra för honom, hvar han än befinner sig.”

Så snart han satt sig, uppstod en smärt välklädd man med ett fördelaktigt yttre och sade: “Mina herrar och damer! Jag är den fattige tiggarpojken ifrån New York, som fick bröd af den här herrn. Sedan flere år har jag varit bosatt i västern, och det har gått mig ganska bra. Jag är nu en rik man och äger 500 acres af den bästa jorden. Min vagn står för dörren, och så snart sammanträdet är slut, skall det för mig blifva ett stort nöje att taga min gamle vän och välgörare med mig till mitt hem, där han kan dröja så länge det behagar honom. Jag är själf ledare för en söndagsskola, och för min hela lycka i denna världen och mitt hela hopp om den saliga evigheten har jag näst Gud att tacka de läror, som meddelades mig i söndagsskolan.”

Ungdomstiden åt Kristus.

En troende kvinna berättar följande:

I min barndom bodde jag med mina föräldrar på landet. En dag fingo vi besök af en kolportör. Min mor, som kände och värderade honom, samtalade gärna med honom. De språkade länge med hvarandra i religiösa frågor. Då det var en varm dag, bjöd jag mannen ett glas mjölk. Han mottog det med tacksamhet. Jag stod framför honom

och väntade, att han skulle tömma det, så att jag kunde bära bort det igen. Då han nästan tömt glaset, som han fortfarande höll i handen, sade han allvarsamt:

“Skulle ni anse det som en ära, om jag nu bjöd er det här, som är kvar?”

“Nej, visst inte”, ropade jag lifligt, “ni bara skojar med mig.”

Då genmälte mannen med djupaste allvar: “Hur förhåller ni er gent emot Gud? Så länge ni ännu är ung och frisk och stark, lefver ni blott för att roa er! Men när ni en gång blir gammal och krafterna börja taga af, så kommer ni och erbjuder den käre Guden den lilla återstoden af ert lif?! Kan Herren Gud anse det som en ära, att, sedan det bästa af ert lif är förspildt i fåfängliga nöjen och njutningar, ni gifver honom det som synden lämnat öfrigt? Ger ni honom ej då den lilla resten, den värdelösare delen?”

Kolportören gaf mig därpå det tomma glaset och vandrade vidare. Jag stod där uppskakad, och i samma ögonblick fattade jag det fasta beslutet att öferlämna mig åt Herren och viga min ungdom åt honom. Sedan den stunden har Herrens hand ledt mig och räddat mig ur syndens snaror och frestelser. Kolportören har jag ej mera träffat här nere, och ännu i dag står jag i tacksamhetsskuld till honom. Men framför allt tackar jag min uppståndne Herre och Frälsare, att han på detta sätt räddade mg.

“Ungdom i världen, sof ej din nådetid bort!

Glädjen i flården, nöjenas rus är så kort.

Våren försvinner hastigt likt dagen
i går.
Säll den som finner lifvet i ungdomens
vår!"

Budbäraren.

Gudsfruktan såsom den sanna bild- ningens grundval.

Dan. 1: 17.

Barnaåren och ungdomstiden äro bildningstiden. Detta hafva alla civiliserade folk i alla tider insett. Detta insåg ock konungen i Babel, Nebukadnesar, vid hvilkens hof Daniel och hans kamrater, Hananja, Misael och Asarja uppfostrades och utbildades till hvad de i framtiden skulle blifva. Men det var icke blott Aspenas, konungens förnämste hofman, som skulle utföra arbetet med dessa ynglingars bildning; en högre och bättre läromästare lade hand vid detta viktiga värf, och ynglingarna sutto villigt vid hans fötter. Därför föresatte sig Daniel i sitt hjärta att icke orena sig på maten och vinet från konungens bord. Gud lät honom därför också vinna ynnest och välvilja inför hofmannen Aspenas, så att han fick slippa att förtära de kräsliga rätterna från konungens bord och fick tillåtelse att i stället äta grönsaker och dricka vatten. I barnslig tro och gudsfruktan litade Daniel på att det skulle bekömma dem bättre. Han och hans kamrater befunnos ock, efter tio dagars försök, till utseendet vara bättre och till hullet frodigare än de ynglingar, som hade ätit maten från konungens bord. De fingo därför fortsätta med att äta grönsaker och dricka vatten enligt deras önskan. Och så heter det i vår text: "Och åt alla

dessa fyra ynglingar gaf Gud kunskap och insikt i allehanda skrift och vishet, och Daniel fick förstånd om alla slags syner och drömmar." Det heter vidare: "I alla saker, som fordrade vishet i förståndet om hvilka konungen tillfrågade dem, fann han dem vara tio gånger öfverlägsna alla de spåmän och besvärjare, som voro i hela hans rike." Hvarför detta? Jo, emedan de af hjärtat fruktade Gud, mottogo sina gåfvor af honom och voro måttliga i sitt lefnadssätt.

Vi få därför icke fatta berättelsen om dessa ynglingar såsom om därmed vore sagdt, att om vi resa till en lärdomsanstalt och bo i ett hyrt rum där och äta grönsaker och dricka vatten, så skola vi varda visa, lärda, bildade. Nej, vi må vara vissa om att för en sann bildning fordras mer än mat och dryck, af hvad både kvalitet och kvantitet de än må vara. Men nog är det visst att frosseri främjar ej sann bildning. Många af de största männen på bildningens höjder torde under studietiden hafva lidit mera af för knapp och tarflig föda än af tillfällen till frässi. Daniel försakade icke den rika kosten från konungens bord emedan han ville bli lärd eller vacker, utan emedan han fruktade Gud. Och emedan han hade ett gudfruktigt hjärta gaf Gud honom kunskap, insikt, vishet och förstånd. Gud gaf sålunda sin välsignelse åt hans arbete, läsande, studerande, forskande och rannsaskande. Hade Daniel ej varit en så uppriktigt och verkligt gudfruktigt man, så hade han aldrig blifvit en så grundligt bildad man.

Det ämne som blifvit oss förelagdt till behandling är:

Gudsfruktan såsom den sanna bildningens grundval.

Denna tanke finna vi icke blott i vår ofvan angifna text, utan äfven på andra ställen i böckernas bok. Paulus säger: "Gudaktigheten är nyttig till allt." Och vidare: "En stor vinning är också gudaktigheten." Ordspråksbokens vise författare säger: "Herrens fruktan är vishetens begynnelse, och kunskap om hvad heligt är, det är förstånd."

Man tänker vanligen att en kunskapsrik man också är en bildad man, och så borde det vara, men det är icke säkert, att alla som besitta mycken kunskap också äro sant bildade personer.

Hvad menas då med sann bildning? Det är ej säkert att man är bildad äfven om man t. ex. kan språklärans alla både regler och undantag, eller kan lösa de svåraste problem i räknekonsten, eller känner alla världens stora, historiska män och de händelser, som äro tecknade på historiens blad, eller är väl bevandrad i filosofiens egendomliga labyrinth, eller är hemmastadd i de olika vetenskapernas mångfaldiga rön. Det är icke säkert att man har rätt till titeln "bildad", äfven om man kunde dikta såsom en Homerus, en Shakespeare, en Milton, en Longfellow, en Tegner, en Runeberg eller en Malmström, eller måla såsom en Rafael, en Mikael Angelo, en Zorn, eller komponera och spela såsom en Beethoven, en Händel, en Bach, en Mendelssohn, eller finna naturlagar- na såsom en Newton, eller känna

växtriket såsom en Linné, eller fatta himlakropparnas rörelser såsom en Brahe, en Kepler, en Newton, en Herschel, en Laplace, eller vara värtalig såsom en Cicero, en Wallin, en Beacher o. s. v. Sann bildning är icke ett blott vetande eller en förmåga, den omfattar en fullständig utbildning af hela människan med alla hennes förmögenheter och krafter, hela hennes varelse. Låtom oss höra några stora mäns svar på vår fråga: Esaias Tegner säger: "Bildade äro vi icke i den mån vi äro lärda, utan i den mån som en själfständig, genomgripande, inom sig själf sluten och öfverensstämmande utveckling af människans ädlaste anlag gått för sig inom oss." Och på ett annat ställe heter det: "Kunskap är mycket, men den är dock icke allt, är icke ens det väsentligaste. Det väsentligaste ligger till vänster i bröstet, människovärdet sitter i hjärtat. Bevaren det rent och obefläckadt." L. Rohel säger: "En bildad människa är icke den, på hvilken naturen slösat sina gåfvor, utan den, som väl, vist, riktigt och på det högsta sätt använder de gåfvor han har; som med fast blick kan se hvarest något fattas henne och för står att inse hvad det är." Von Schéele säger: "Det är uppenbart att icke en människas kunskapsföråd i och för sig utgör en måttstock, hvarefter hennes bildningsgrad kan bedömas." I. Kant säger: "Människans sedliga bildning får icke börja med sedernas förbättrande, utan med tänkesättets förändring, och grundläggandet af en karaktär." Milton säger: "En fullständig och grundlig bildning är det som gör en människa skicklig att uppfylla sina plikter offentligen och enskildt, i krig och fred."

Ett sant bildningsarbete bör där-

för gå ut på: att upplysa förståndet och från detsamma bortblåsa alla omtöcknande miln; att så omskapa viljan att den fritt böjer sig efter den högstes goda och fullkomliga vilja; att så omdana känslan att det kyska, det rena, det ädla och sanna blir människans största njutning; att leda begärelserna och böjelserna i den rätta riktningen; att de olika krafterna, gåfvorna och förmögenheterna inbördes komma i rätt harmoni med hvarandra och med den högsta normen, med Gud själf uppenbarad i Kristus Jesus.

Af det sagda framgår tydligt att sådan bildning icke kan erhållas vid statens världsliga skolor och läroverk allena, ja, icke ens blott och bart vid kyrkliga lärdomshärdar, huru betydelsefulla dessa i sig själfva annars må vara. Sann bildning är omöjlig utan sann gudsfruktan. Gudsfruktan och bildning äro därför relativa begrepp likasom fader och son äro det. Det ena gifves ej utan det andra. Bland de allra högsta stående hedniska raserna saknas nästan allt, som må kallas gudsbegrepp, men så saknas ock all slags bildning, och de hafva sjunkit ned till djurens ståndpunkt. Många hedniska folk hafva kommit rätt högt på bildningens om råde. Egypten t. ex. är den äldsta kulturstat, som historien känner. Dess historia tager sin början omkring 4,000 år före Kristus. Det verk, som där utfördes under de första 2,000 åren är ej ringa. Folket lyfdes genom makten af religionens inflytelse till gudsmedvetande och böjdes till undergifvenhet under sedliga makter. Detta förutan hade den högre bildningsgrad egyptierna uppnådde varit omöjlig. Den hedniska nation, som i våra dagar mest tilldrager sig uppmärksamheten, är den japanska. Hvilka stora framsteg på olika områden har icke Japan gjort. Till stor del har denna nation västerländsk bildning och den kristna

religionens inflytande att tacka för dessa. Den kristna religionen är nu den tredje i ordningen i riket i numerärt afseende och utan tvifvel den första i omskapande, förädlande och bildande kraft. Frågan blir huruvida denna underbara nation skall låta helt ombilda sig af den sanna, den kristna religionen, eller om den blott skall mottaga ett visst inflytande af densamma och sedan åter försjunka i hedendomens natt, och kanske blifva ett Guds tuktoris för de kristna.

Är nu bildningen t. o. m. bland hedningarna beroende af deras gudsdyrkan, huru mycket mer då bland de kristna! Det är ej något tomt påstående att säga, att de kristna stå ojämförligt högre i detta afseende än hedningarna, och detta i all synnerhet de protestantiska kristna. Mången menar nog att det är blott okunnigt och fattigt folk, som bryr sig om gudsfruktan, men det är icke sant. En stor skara af de män, som stått högst i staten och öfverst på bildningens höjder hafva varit allvarliga kristna. Vi vilja blott såsom exempel nämna Gustaf II Adolf, Newton, Gladstone, McKinley m. fl. Konung Oscar II:s sista ord voro: "Tack, Jesus." De orden hafva stor betydelse i en döende monarks mun, och ingen vill väl säga, att icke han var en bildad man. Ju mera sant gudfruktig en människa är, desto större förutsättningar förefinnas för henne att blifva sant bildad, om annars naturligtvis de naturliga gåfvorna också förefinnas. Gud gaf kunskap och insikt åt Daniel och hans kamrater, så att de ägde dessa i mycket högre grad än någon annan i riket. Han gifver något åt hvar och en, men mest åt dem som äro honom kära, emedan de tro på hans Son och hafva sitt allt i honom och låta sig helt ledas af hans Ande.

Men huru skall nu sådan bildning erhållas. Först genom en sann omvändelse, en uppriktig hängifvenhet

åt Herren, en innerlig, allvarlig vilja att lära af honom, böja sig inför honom, tjäna honom, mottaga af honom. Har man sålunda kommit in på den sanna bildningens grund, så gäller det sedan att bygga. Men en vis byggmästare bygger ej en del af sitt hus på grunden och en del vid sidan om grunden. Så är det ock nödvändigt att den, som vill komma i besittning af sann bildning, fortfar uti sin gudsfuktan. Väl är det därför om den unge studeranden på den personliga erfarenhetens väg lärt känna Mästaren med den lärda tungan, honom som "lärde såsom en som har makt", honom, om hvilken man sade: "Aldrig har någon människa talat såsom denne man talar." Då vill man ock göra hans ord till ett af hufvudämnen för sina studier, eller något hvaraf man lefver hvarje dag. Sedan gäller det ock att ägna sig åt studier af språk, de gamla klassikerna, historia, teologi, naturvetenskaper, matematik, filosofi m. m., det ena mer, det andra mindre, allt efter det mål man satt för sig. När man sitter på skolbänken, så tänker man ofta om vissa studier: hvad skall detta tjäna till? Men det har nog sin betydelse för en grundlig, afrundad bildning. I detta sammanhang vilja vi anföra biskop Tegnér's ord på Vexjö gymnasium: "Det gamla får ingalunda åsidosättas. Men det nya, det moderna, får ej heller åsidosättas. Ty hvad är lärd bildning, hvartill böra vi uppfostra det unga släktet? Icke till klassiska petrifikat, icke till skrämmästare vid lådan, icke till förmöglade mumier ur forntidens katakomber, icke till främlingar i sin egen tid, hvilka spöka omkring i det friska, det evigt växlande lifvet. Jag skulle förakta både lärdom och läroverk, om detta vore deras egentliga ändamål." Vid ett annat tillfälle sade samme talare: "Man behöfver, för att vara fullbildad, ej blott filologi och ord-

kram, utan äfven vetenskap, ej blott form, utan äfven materia, ej endast formellt snömos, utan äfven praktiskt vetande och solid föda."

Men icke blott själskrafterna utan äfven kroppens krafter böra odlas genom kroppsöfningar och rörelser i fria luften. God gymnastik är en välsignelse för den studerande ungdomen. Vidare bör man öfva sig uti rena seder, ett behagligt sätt att vara, uti att kunna både tiga och tala. Sådan öfning i allt godt och nyttigt hör till sann bildning, men först och sist är "gudaktighe-ten nyttig till allting." Paulus säger: "För öfrigt, mina bröder, hvad sant är, hvad värdigt, hvad rätt, hvad rent, hvad älskligt, hvad som ljuder väl, finnes någon dygd och finnes något lof, tänken därpå."

Men bildning bör man ej söka tillägna sig blott för dess egen skull. Den bör ock komma till användning annars är den till föga nytta. Huru bör den då användas? Först och framför allt bör den användas till Guds tjänst och ära. Han, som har gifvit gålfvan, bör ju hafva allt tack för densamma. Då blir det en viktig fråga, huru vi skola kunna rätt tjäna och ära Gud med allt det goda han förlänat oss. Han vill själf svara därpå, om vi söka svaret i ordet och bönen. Den som rätteligen tjänar och ärar Gud vill ock gärna tjäna sin nästa. Den sant bildade vill icke tjäna sig själf, han vill vara till nytta i hemmet, i kyrkan, i staten, ja, på alla områden. Han har samma sinne som Paulus då han sade: "Ingen af oss lefver för sig själf." Ingen har väl varit högre ooh mera sant bildad än Herren Jesus. Och han sade om sig själf: "Människosonen har icke kommit för att låta tjäna sig, utan för att tjäna." Må vi i allt vandra i hans fotspår.

Vi vilja nu sluta med några strofer af skalden Malmströms sköna

dikt vid filosofie magister-promotionen:

“Du helga makt, som så i minnets trådar

förmått att virka in det rika gull, hvars glans för hvarje häfdens skymning bådar

en morgon, evigt af förkofran full, —

dig, himmelska! vi känna och tillbedja:

du är ej mer för oss ett ödets bud, en dunkel medelpunkt i tingens kedja: —

du är för oss en lefvande, vår Gud!

Dock ha vi forskat uti hednaskrif-ter,

där forntids vise teckna sökt ditt namn,

och vi ha lyssnat uppå fädrens grif-ter

till Valas kväden uti nattens fann. —

Så ha de sökt dig, Herre! dina trog-na —

nu samlas skaran åter i ditt hus: den fann, att ingen odlings frukter mogna,

om de ej värmas af den Högstes ljus.

Den fann, att hvarje eld, som brann, förbrinner,

om den från höjden ej sitt ursprung bär.

Den fann, att hvarje vår, som rann, förrinner,

om ej dess källa evighetens är.

Och så, o Fader! låt ditt anlet skina utöfver oss med himmelskt välbehag —

Välsigna oss, och låt oss som de di-na

få lefva, strida, lida — dö en dag!”

(Ofvanstående ungdomstal hölls af pastor Martin L. Larson vid konferensmötet i Troy, Idaho, den 21 febr. 1908. — Red.)

COLUMBIA,

officiellt organ för Columbia-konferensen, utgives den 1:sta i hvarje månad af Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.

Redaktör: Pastor N. J. W. NELSON.
823 East 5th St. Moscow, Idaho

PRENUMERATIONSPRIS:

För helt år75 cents.
För helt år i förskott.....50 “
För helt år till Sverige.....65 “

OBSERVERA!

Datot å adressslappen utvisar, till hvilken tid tidningen är betald.

Åå prenumeration insändes, framflyttas datot å adressslappen, hvilket utgör vårt kvitto.

Sker något misstag, så underrätta oss. Likaså om tidningen icke kommer regelbundet.

Tycker ni om tidningen, så tala om det för er granne och bed honom prenumerera.

Konferenskassörens adress:

Rev. S. D. Hawkins, Troy, Idaho.

Afgifter och kollekt skola församlingarna bidraga med för följande ändamål under året:

Synodens kassa, 3 cts per kom.

Synodens läroverk, 10 cts pr kom.

Synodens mission, 2 cts per kom.

Hednamissionen, kollekt.

Understödkassan, kollekt före 1 maj.

Church Extension Society, kollekt.

Diakonissanstalten, kollekt 13:de söndagen efter trefaldighet.

Immigranthemmen, kollekt.

Konferensens mission, 50 cts per kommunikant.

Konferensens kassa, kollekt.

Konferensens läroverk, 25 cts per kommunikant.

“Gud älskar en glad gifvare.”

För biljetter till eller från Sverige ✽ Stads-
tomter ✽ Brandförsäkring ✽ Acre-lotter vid
Dalton och Hayden Lake

skrif till eller besök

A. P. CROONQUIST & Co.
125 Sherman St. - - Coeur d'Alene, Idaho

MOLINE } PIANON ORH ORGLAR

äro till alla delar mera omsorgsfullt byggda än alla andra och hafva således en mera klar och fyllig ton samt vara längre. De säljas nu billigt. Kataloger och prislista erhållas gratis genom att tillskrifva
J. PETERSON CO., Moline, Ill.

COEUR D'ALENE COLLEGE COEUR D'ALENE, IDAHO

Kommen till Columbia-konferensens läroverk. Grundlig och tidsenlig undervisning meddelas af skickliga lärare i alla ämnen som tillhöra följande fullständiga afdelningar:

ACADEMIC DEPARTMENT - BUSINESS COLLEGE - CONSERVATORY OF MUSIC

För vidare upplysningar tillskrif läroverkets president

J. JESPERSON, Cour d'Alene, Idaho

TROY ANNONSER.

William Smith,

Groceries and Dry Coods.

Mitt mål är städe att göra mig förtjänt af mitt eget folks förtroende. Vidare kommer jag att arbeta för vårt svenska samhälles framgång. Ju mer Ni understödjer mig desto mera förmår jag å min sida. För varor af bästa kvalitet och lägsta priser kom ihåg

THE TROY.

Wm. Smith.

Troy, Idaho

Olson & Johnson

Möbel- & Järnhandel

Stort och välorteradt lager.
Priserna de billigaste.

TROY

IDAHO

Svenskt apotek

Doktorsrecept expedieras prompt och omsorgsfullt.

Färger, Oljor, Böcker, Skrifdon m. m., allt som tillhör en välordnad apotekarrörelse, alltid på lager.

Alla slags Kodaks och Kodak tillbehör.

C. V. JOHNSON

Troy, Idaho

A. P. DETHLOFS

Svensk Skräddare.

Hattar och Herrekiperingsartiklar

☞ Gör mig ett besök! ☞

TROY

IDAHO

Call on

GEORGE SAAD

For

GUARANTEED HARNESSSES.

TROY, IDAHO.

Marble and Granite Works.

Moscow, Idaho.

Dealer in Monuments and Head Stones at the lowest price possible for first class work and material.

I sell Monuments from \$10 and up to suit customers. Large stock to select from. **Geo. H. Moody, Prop.**

Buy your
Drugs and Stationery of
L. A. TORSEN
Moscow, Idaho.

Moscow Commission Co.

Dealers in Hay, Grain, Flour, Feed, Wood, Coal, Genesee Flour, Poultry Supplies. Manufacturers of M. & M. Chick Feed.

Phones: City 318, Rural 376.

Latah County Abstract and Title Guarantee Company.

Only Bonded Abstract Co. in Latah County

S. R. H. McGowan Sec'y, Moscow, Idaho

NILS PETERSON

PLUMBING AND HEATING

Fourth and Jackson Sts. Moscow, Idaho

D. H. Holman, Dentist.

Something new in Artificial Teeth.

I have invented an appliance to attach to all artificial teeth to keep berry seeds and all foreign bodies from getting under the plate and hurting the mouth, and holds plates much tighter. Teeth extracted without pain by use of local anesthetics. No hypodermic needle. Only best materials used.

Office in White Block, Moscow, Idaho.

Det bästa ä alltid det billigaste, och det är hvad ni får hos

Geo. Creighton,

parti- och minuthandlare med

Tyger, Kläder och Skor

SVENSKA TALAS.

Moscow, Idaho.

Hagan & Cushing

Första klassens

Kötthandel

BUTIK Å MAIN STREET

Högsta kontanta pris betalas för biff, fläsk, fårkött och fjäderfä.

Potlatch Lumber Co.

COAL

W. H. Conner, Mgr.

Empire Hardware Co.

General Hardware, Paints, Oil, etc.

We want your trade.

Moscow

Idaho

Moscow Livery Barn

Ferguson & Canham, Props.

Hacks and Rigs for all occasions at reasonable prices. Special attention given to transient trade. Horses stabled and fed. Phone 61

Fourth and Jackson sts., Moscow, Idaho.

Third Street Meat Market

Price & Kitley, Props.

Fresh and Cured Meats always on hand

Moscow, Idaho.

Prenumerera på Columbia. Blott 50c för helt år. Moscow, Idaho

All korrespondens angående tidningen adresseras till redaktören.

Why is the Greater Boston

the fastest growing store in the state? — There must be a reason and there is. — It's the prices, the Fair and Square treatment to all alike, and carrying as we do by far the greatest and best stock. But we have only begun to grow; it's going to take an entire block yet. Watch and wait.

Williamson.

Both Phones

Dr. Joseph Aspray
Physician and Surgeon

Office in Skatteboe Block Moscow, Idaho

T. B. McBryde, Dentist

Office over State Bank, Moscow, Idaho

H. P. EGGAN,

Skandinavisk Fotograf.

Porträtter insätts i ram.
Rikhaltigt förlag af talor.

3:dje gatan, Moscow, Idaho.

Spotswood & Veatch

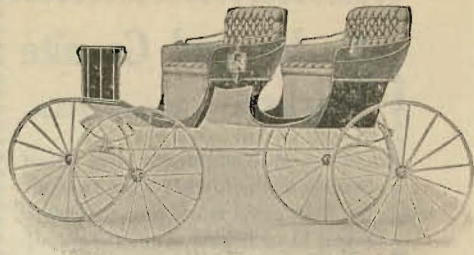
Real Estate and Insurance

Moscow, Idaho

G. WEBER

Maker and dealer in Harness, Saddles, Ropes, Horse Blankets, Whips, Tents and Awnings. Gall Cure and Stock Food.

Moscow, Idaho,

All styles of Vehicles and Farm Implements
Butterfield-Elder Implement Co., Ltd.

Wm. Hunter

Farm and City Property for sale
Moscow, Idaho

GRICE & SON

Furniture, Carpets and Linoleum
Opp. Hotel Moscow, Moscow, Idaho

C. F. Watkins

for up-to-date Dentistry. Crown and Bridge work a specialty. All work Guaranteed.

Moscow

Idaho

CHILDERS BROS.

Fresh and Home-made

CANDIES, ICE CREAM & SOFT DRINKS

MOSCOW,

IDAHO.

E. E. Ostroot, Real Estate.

Improved Farms in the Famous Palouse Country. Timber Claims located. B. C. Timber and Alberta Wheat land for sale cheap.

Moscow, Idaho.

COLUMBIA

Vol. IX, August 1, 1908 No. 8.

Published monthly by the Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.
Terms, 50 cents a year. N. J. W. Nelson, Editor.

Entered at the post office of Rock Island, Ill., as second class matter.